

Apie prekių ženklus ir viešuosius užrašus

Prekių ženklų įstatymas **prekių ženklą apibrėžia kaip** bet koki žymenį, kurio paskirtis – atskirti vieno asmens prekes ar paslaugas nuo kito asmens prekių ar paslaugų ir kurį galima pavaizduoti grafiškai.

Prekių ženklus su viešaisiais užrašais sieja tai, kad ženklą gali sudaryti žodžiai, asmenų pavardės, vardai, meniniai pseudonimai, firmų vardai, šūkiei, raidės, skaitmenys. Taigi reikia atkreipti dėmesį, kad žodiniai prekių ženklai nėra paprasti užrašai – jie turi nustatytą grafinį vaizdą, kitų skiriamųjų požymių, kuriuos keisti ar taisyti draudžiama. Todėl negalima reikalauti versti į lietuvių kalbą registruotus prekių ženklus. Juos gina 1883 m. priimtas ir 1979 m. papildytas *Paryžiaus Konvencijos* 8 straipsnis, kuriame nurodyta, kad kiekvienas prekės ženklas, užregistruotas kilmės šalyje, turi būti saugomas toks, koks jis yra, taip pat kiti teisės aktai.

Tačiau **prekių ženklo žodiniai žymenys, užrašyti be skiriamųjų požymių ir kitu grafiniu būdu, yra nebe prekių ženklai**, o paprasti pavadinimai ir užrašai, kuriems taikomos bendrosios kalbos vartosenos normos.

VĮ Registrų centro interneto tinklalapyje galima sužinoti, ar kuriamas prekių ženklas neįregistruotas kaip įmonės pavadinimas.

Valstybinio patentų biuro tinklalapyje pateiktoje Prekių ženklų duomenų bazėje galima patikrinti, ar nėra anksčiau registruotų tapačių ar panašių prekių ženklų, sužinoti, kaip įregistruoti ir kaip gauti Lietuvos Respublikos prekių ženklo registracijos liudijimą.

Kuriant prekių ženklo tekstą, reikia vadovautis teisės aktais, reglamentuojančiais valstybinės kalbos vartojimo ir taisyklingumo reikalavimus, ir laikytis bendrinės lietuvių kalbos normų.

Prekių ženklai neturėtų būti naudojami vietoj iškabų, kuriose nurodomas juridinio asmens pavadinimas. Siekiant nepažeisti *Valstybinės kalbos įstatymo* ir *Vartotojų teisių apsaugos įstatymo*, tais atvejais, kai prekybos ir paslaugų teikimo vietoje vietoj iškabos pateikiamas tik prekių ženklas, šalia (ant sienos, ant durų ar vitrinoje), reikėtų valstybine kalba pateikti minimalią informaciją apie įmonės veiklą (pvz., *parduotuvė, kavinė, restoranas, viešbutis, biuras, valiutos keitykla, grožio salonas; maisto prekės, lietuviška avalynė, raštinės reikmenys, viskas sodininkams, techninė priežiūra, įgaliotasis atstovas, platintojas, verslo paslaugos, bankinės konsultacijos* ir t. t.).

(Parengta pagal P. Kniūkštos leidinį „Viešieji užrašai“, Vilnius, 2006)